

TRẦN GIAN TUÔN GIỌT LỆ, ĐƯA TIỀN BƯỚC CHÂN ÔN

Kính dâng Giác Linh Ôn - Cố Đại Lão Hòa Thượng thượng Trí hạ Chơn

Tối thứ Sáu ngày 11/03/2011 chúng con nhận được điện thoại của Ôn. Giọng Ôn rất hiền từ và nhỏ nhẹ. Ôn báo cho chúng con hay là Ôn vừa xuất viện và nay về nghỉ tại chùa Bát Nhã. Chiều chủ nhật 13/3/2011, con cùng với các phật tử chùa Hương Sen, Moreno Valley, như Nguyễn Mãn, Hạnh Châu, và Viên Bảo Thành, đến viếng Ôn. Ôn vốn rất nhỏ người và sau cơn bệnh này Ôn càng ốm hơn, chỉ còn bộ xương bọc da nhưng tinh thần Ôn vẫn còn sáng suốt, minh mẫn và nói chuyện rất vui hòa với nhóm trẻ chúng con. Ôn còn hướng dẫn cho thầy thị giả chụp hình thế nào mà lấy được toàn cảnh trong một căn phòng nhỏ và nhờ thế mà chúng con có được những hình ảnh quý giá cuối cùng để lưu niệm với Ôn. Chúng con cũng không ngờ rằng những giờ phút còn minh mẫn đó của Ôn để chuẩn bị cho một cái gì đó từ già cõi đời như ngọn nến đã vụt lóe sáng thật rạng rỡ lên để lịm tắt bước vào bóng tối. Bởi lẽ chúng con vẫn mong như Ôn nói Ôn không dùng thuốc Tây nữa mà thay vào đó là uống thuốc Bắc, có lẽ hợp với cơ thể của Ôn hơn. Chúng con những tưởng Ôn sẽ khỏe hơn để tiếp tục gánh vác Phật sự của Giáo hội và hướng dẫn Tăng Ni Phật tử chúng con. Nào ngờ! ngày hôm sau 14/3/2011, chúng con nghe hung tin Ôn đã vĩnh viễn ra đi!

Kính bạch Giác Linh Ôn,

Con là một ni cô nhỏ từ Ấn Độ qua. Từ lâu qua các mạng điện tử và sách báo, con đã hằng ngưỡng mộ sự cống hiến về sáng tác, dịch thuật của Ôn cho nên văn hóa Phật Giáo Việt Nam và có lẽ chúng con cảm thấy gần gũi với Ôn vì Ôn cũng đã từng học và tốt nghiệp ở Ấn Độ (1966-1977). Tấm lòng nhân hậu và sự nghiệp bút nghiên của Ôn như một tấm gương sáng cho chúng con, đặc biệt là những thế hệ tăng ni trẻ sau này đã từng du học và tốt nghiệp tại Ấn Độ.

Nhớ lại năm ngoài 2010 vào tháng 6, con được thăng duyên về an cư kiết hạ tại Phật Học Viện Quốc Tế, Los Angeles, California, và con được diện kiến Ôn lần đầu tiên. Ôi! Ôn giống như một ông tiên mà trong văn học dân gian đã diễn tả. Ôn hiền từ, bình dị, cởi mở và thân thiện. Ôn đã chia sẻ những kinh nghiệm khi Ôn du học ở Ấn Độ trong tình hình và điều kiện kinh tế khó khăn, nhưng quý Ôn đã khắc phục những gian truân để thành tựu chí nguyện tu học của mình. Khi qua Mỹ năm 1977, Ôn bắt đầu dẫn thân vào sự nghiệp hoằng pháp với nhiều công hạnh lớn lao hơn người. Nào là kiến lập cơ sở tu viện để Phật tử có nơi cho tu tập phát triển bồ đề tâm; thuyết pháp độ sanh cho các cộng đồng người Việt; mở các lớp tiếng Việt và Phật pháp bằng Anh ngữ cho thanh thiếu niên Việt Nam sanh trưởng tại Mỹ; quy y cho hàng ngàn người Việt quay về Tam Bảo, trở thành người Phật tử chân chánh; bảo lãnh và giúp đỡ nhiều tăng ni Việt Nam trên bước đường tu học; và làm cố vấn Đạo sư cho nhiều cơ sở tu viện, chẳng những là cho các tiểu bang tại Hoa Kỳ mà còn cho nhiều nước ở Châu Âu, Châu Phi, vv... Nhiều nơi vẫn còn khắc ghi trong tâm khảm những dấu chân độ sanh, lãnh đạo tinh thần, chứng minh đạo sư của Ôn.

Nếu ngày xưa Đức Phật đi hành cước để hóa sanh thì Ôn được mệnh danh là “Hòa thượng xe Bus”. Từ tiểu bang này đến tiểu bang kia, từ thành thị này đến nơi chốn kia, Ôn thường đi xe Bus. Dù Ôn đảm

nhận nhiều chức vụ tối cao trong Giáo Hội, là một vị Đại lão Hòa Thượng tài cao đức trọng, nhưng Ôn vẫn sống tiết kiệm và bình dị lấy xe Bus để làm phương tiện đi hoẵng pháp lợi sanh thay cho máy bay hay xe hơi.

Và có lẽ, một điểm sáng đáng nhớ nữa nơi Ôn là sự nghiệp sáng tác và chuyển ngữ (Anh-Việt, Việt-Anh) (xin xem www.chualinhmu.com). Vốn là một nhà giáo, một nhà văn, và trên hết là một nhà tu, lời văn của Ôn đem Phật pháp đến với lòng người thật trong sáng, nhẹ nhàng và dễ hiểu. Dù tuổi cao sức yếu, ăn uống rất đơn giản (gạo lức muối mè), Ôn vẫn tinh tấn mỗi ngày dậy sớm lúc 3 giờ sáng để miệt mài cầm cụi sáng tác cho lúc Ôn ngã bệnh và qua đời mới thôi. Những tác phẩm dở dang còn trên bàn đang đợi ngòi bút tài tình của Ôn lướt qua. “Sự sáng tác”, như Ôn nói “là một niềm vui bất tận”, nên hình như Ôn không mệt mỏi với ngòi bút dù năm nay Ôn đã 79 tuổi và ngón tay Ôn đã run run. Ôi! Sẽ còn rất nhiều những tinh hoa Phật Pháp nơi Ôn mà chúng con đáng lẽ được chiêm ngưỡng đọc và học hỏi nữa. Thật tiếc thay! Sự ra đi của Ôn là một mất mát lớn cho đàn tăng ni hậu học chúng con, cho quý Phật tử khát khao đạo pháp và các cơ quan báo chí Phật giáo và Xã hội mà Ôn đã và đang cộng tác viết cúng dường.

Ôi bóng cây đại thọ đã ngã!
Ôn vĩnh viễn ra đi!
Bảy mươi chín năm _ một cuộc đời
Tình thương ban trải, khắp trời Mỹ Âu.
Một chút gì để lại
Khiến lòng người ngẩn ngơ.
Vô thường - Ôn thị hiện
Tan biến giữa không hoa.
Trần gian tuôn giọt lệ
Đưa tiễn bước chân Ôn!

Chùa Hương Sen, Moreno Valley, ngày 19 tháng 03 năm 2011
Viết vào ngày đi phúng điếu tiễn Ôn tại Chùa Bát Nhã
Thích Nữ Giới Hương

<https://picasaweb.google.com/huongsentemple/TangLeCoHoaThuongTriChon#>